

Gép-templom

[2011. február]

Leleplező ez a szabályosság. Sehol egy önmagáért való kitüremkedés, kóbor vonal, torzó vagy formákból kitagadott disszonancia. Szinte fáj, és megaláz, ahogy monstrumként magaslik föléd. Előtte állsz, de mintha megadóan térdepelnél egy gép-templom oltára előtt, és szemed újhitű áhítattal függesztenéd a hol üvegkupolának, hol baziliszkusznak tetsző, végtelenbe futó ablakokra. A geometrikus csendben erőlködés nélkül hallani egy imát. Te imádkozol, anélkül, hogy tudnád. Te könyörögsz bebocsáttatásért. Ruhádat te szaggatod, hamut fejedre te szórsz. Holnapi emlékeket, még ki sem mondott szavakat morzsolgatsz rózsafüzérként. A folytatás oltalmáért esedezel az örök szüntelenség színe előtt. Pedig ha jobban figyelsz, megláthatod azt a lépcsőt a lábamatban, ahonnan van hová. Nincs még veszve semmi.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Turczy István

Látó Szépirodalmi Folyóirat